

מתחייב הוא להתזיר לה, על פי דרישתה, את מלוא היתרה. להבטחת מילוי חובותיו מפקיד המגדל בידי אגרוסקו שטרי חוב, העומדים לפרעון מידי, אם לא מילא אחר התחייבויותיו בהסכם. בשנת 1976/77 הזרים בנק ישראל עבור ענף הירקות הון חוזר בסך כ-86 מיליון ל"י; למעשה חילקה אגרוסקו למגדלים כ-72 מיליון ל"י בלבד, ויתרת האשראי נוצלה למימון הוצאות אחרות, כולל חומרי אריזה, באותה השנה. החזר הלוואות של מגדלי הירקות נעשה בדרך של ניכוי אחון מסוים מהפדיון.

בעונת 1975/76 58 מגדלי ירקות, שקיבלו אשראי להון חוזר, לא סיפקו תוצרת בסכום שיכסה את האשראי ונשארו חייבים בסוף העונה סך של כ-550,000 ל"י. אגרוסקו הגישה תביעות משפטיות נגד המישה מגדלים בלבד, שמהם לא דרשה שטרות בטחון ולא קיבלה שטרות ביטחון, ושיתרת חובם הסתכם בכ-20,000 ל"י. בעונה 1976/77, 40 מגדלי ירקות לא סיפקו תוצרת בסכום שיכסה את האשראי שקיבלו והם נשארו חייבים בסוף העונה כ-7.8 מיליון ל"י. המועצה לא נקטה צעדים כלשהם נגד מגדלים אלה.

ממצאי מעקב

המועצה לייצור ולשיווק של דבש

זו"ח שנתי 26, עמ' 457

המועצה ומוסדותיה

מתוך 32 ישיבות של מועצת המנהלים, שהתקיימו בשנים 1969 עד 1975, היו שבע מחוסרות מניין חוקי. מועצת המנהלים לא התכנסה בתקופה הנ"ל בתדירות סבירה והפרשי הזמן מישיבה לישיבה נעו משלושה עד שבעה חודשים.

בי 1976 התקיימו ארבע ישיבות של מועצת המנהלים. ובאפריל-אוגוסט 1977 התקיימו עוד שתי ישיבות. בכל הישיבות היה מניין חוקי של מנהלים.

בשנים 1973 ו-1974 הועסק במועצה, כמשרה חלקית מבקר פנימי, שהמציא בתקופה זאת רק דו"ח ביקורת אחד. נוכח הליקויים הרבים בניהול מערכת החשבונות והכספים של המועצה היה צורך, שהמועצה תבטיח קיומה של ביקורת פנימית סדירה ורצופה על פעולותיה ושועדת הביקורת מצידה תפתח יתר פעילות.

סידרי הביקורת הפנימית עדיין לא תקינים: מאז שנת 1975 לא מועסק במועצה מבקר פנימי. פעולותיה של ועדת הביקורת היו מצומצמות ביותר ומשנת הכספים 1976 התכנסה הוועדה לישיבה אחת בלבד.

פעולות המועצה

במועצה לא היה רישום מסודר ומרוכז על מגדלים בעלי כוורות ועל מספר הכוורות שבבעלות כל מגדל; המועצה אף לא בדקה אם חידשו המגדלים רישונות ולא פנתה אל אלה שלא חידשו את רישונותיהם בדרישה לעשות כן. העדר נתונים מרוכזים על היקף הענף היקשה על המועצה לקבל מידע על היקפה הכולל של התוצרת, דבר הדרוש להסדרת הייצור והשיווק.

המועצה הנהיגה רישום מסודר של מגדלי דבורים ושל מספר הכוורות שברשותם והיא עוקבת אחר חידוש רישונותיהם.

על מגדל, הרוצה להעביר דבורים ממקום רעייה אחד אל אחר, להגיש בקשה למועצה לקבלת רישון ועליו לשלם לירה אחת לכל כוורת שתועבר. המועצה אמנם נהגה לנקוב ברשיון את

מספר הכוורות שיהיו בנדידה, אולם לא הקפידה בכל המקרים לגבות את האגרה בגין כל כוורת בנדידה.

המועצה החליטה להוציא רשיונות נדידה בהתאם למספר הכוורות שברשיון רק לאחר השלום האגרה.

נותרו במועצה שטרות בטחון ממי, שהפסיקו לשמש משווקים מורשים, והמועצה לא החזירה להם את השטרות.

בדצמבר 1977 החזירה המועצה 26 שטרות בסכום כולל של 643,000 ל"י למי שהפסיקו לשמש משווקים מורשים.

על המשווקים לשלם למועצה היטל של 1% מערך הדבש המשווק, המשמש לכיסוי הוצאותיה המינהליות. בשנות הכספים 1973 ו-1974 גבתה המועצה בגין היטל של 1% רק סך כ-70,000 ל"י, כאשר ערך הייצור באותן שנים הסתכם בכ-15 מליון ל"י.

בשנת הכספים 1976 הגיע ערך הייצור של הדבש לכ-9 מליון ל"י והיטל שגבתה המועצה, בשיעור של 1%, הגיע לכ-90,000 ל"י בקירוב.

כספים וחשבונות

בעת קבלת האשראי ליצוא נדרשת המועצה עלידי אגרוסקו ועלידי הבנקים להפקיד שטרות בטחון כערבות לקבלתו; לצורך זה היה עליה לקבל מהמגדלים או מהמשווקים שטרות בטחון. המועצה קיבלה ממגדלים שטרות בטחון על סכומים שנקבעו על פי משא ומתן בין המועצה לבין כל מגדל ללא יחס מוגדר לסכומי האשראי שהם קיבלו.

המועצה הפסיקה לקבל שטרות בטחון; במקום שטרות בטחון נותנים מגדלים המייצרים דבש והמשווק הגדול את הבטחונות הדרושים לבנקים.

עד סוף 1975 לא עשתה המועצה חשבון סיבולת ל-1973, ולפיכך הסכום הסופי בגין יצוא הדבש לאותה שנה עדיין לא נקבע.

באוגוסט 1977 סוכם סופית חשבון הסיבולת של יצוא הדבש לשנת הכספים 1976.

המועצה לא ניהלה לכל מגדל חשבון אישי על הפעולות הכספיות הקשורות ביצוא הדבש וההתחשבות עם המגדלים התבססה על פרטים שלוקטו מרשימות ומהתיקים האישיים שלהם. במצב זה לא ניתן היה לוודא בכל עת את יתרת חשבונו של כל מגדל — לחובה או לזכות. כתוצאה מכך קרה שהמועצה לא קיזזה סכומים שחבו לה מגדלים כנגד יתרות זכות שהיו להם בגין דבש שמסרו למועצה ומספר מגדלים נשארו חייבים לה סכומים ניכרים במשך שנים אחדות.

החשבונות האישיים לשנות הכספים 1974 עד 1976 התנהלו מבלי שהועברו יתרות משנה לשנה. במצב זה לא ניתן לקבוע במדויק את גובה החובות והזכויות של המגדלים והמשווקים למועצה וממנה (ראה להלן).

המועצה לא קבעה את הסכום המירבי שניתן לצבור בקופה למימון הוצאות קטנות ואף לא הסכים המירבי שניתן לשלמו ממנה. ניהול הקופה לא היה תקין באשר נרשמו בספר הקופה הכנסות והוצאות בסכומים גדולים, שהפעולות הכספיות בנוגע אליהן התנהלו דרך חשבונות בבנקים.

המועצה קבעה סכום מירבי של 500 ל"י לצורך תשלום הוצאות קטנות מהקופה הקטנה. כספים אחרים שנתקבלו במועצה, במזומנים ובשיקים, נרשמים בספר קופה מיוחד והם מועברים, מדי יום ביומו, להפקדה בבנק.

למועצה חשבונות בשלושה בנקים. המועצה לא נהגה לערוך התאמות בנק חודשיות:

במשך שנת 1976 ערכה המועצה לעתים קרובות התאמות בנק. עם גמר שיחזור החשבון (ראה להלן), ניתן יהיה לעמוד על ההתאמה הסופית של חשבונות המועצה עם הבנקים.

הכנת הדו"ח הכספי לשנת 1973 נתקלה בקשיים עקב אי תקינות רישומי החשבונות. נוכח זאת החליטה מועצת המנהלים במאוס 1975 לשחזר את רישומי הנהלת החשבונות ולהכין את המאזן עד אמצע השנה. עד סוף 1975 לא הוכן המאזן.

לאחר שכתוב החשבונות לשנת הכספים 1973 ושחזורם המציא רואה החשבון של המועצה באוקטובר 1976 את הדין וחשבון הכספי שלה לאותה שנה. רואה החשבון העיר, שלא היה באפשרותו לאמת את יתרות החוב של מגדלי דבש ומשווקים בסך 80,634 ל"י ולפיכך נמנע מלחזות דעה לגבי יתרות אלה. הדו"ח אושר על ידי האסיפה הכללית במאוס 1977. החשבו-נות לשנת הכספים 1974 שוחזרו והוכן מאזן בוחן. המועצה מוסיפה לשחזר את החשבונות לשנת הכספים 1975 ו-1976, מבלי להעביר יתרות משנה לשנה.

הוזלת תוצרת חקלאית

דו"ח שנתי 26, עמ' 465

בסוף יולי 1974 החלו משרד החקלאות והמועצות לייצור ולשיווק של ירקות ופירות במבצע הוזלות לשיווק תוצרת חקלאית. המבצע, שנועד, להקטין את פער התיווך בשיווק התוצרת החקלאית ולהוזיל את מחירה לצרכן, נמשך בלי שנקבע מועד לסימו. התמיכות ששילם משרד החקלאות למשווקים הסיטונאים במסגרת מבצע זה בשנת הכספים 1974 הסתכמו בכ-6.5 מיליון ל"י.

הביקורת הצביעה על מגבלות בהיקפו של המבצע מבחינת פריסתו הגיאוגרפית וסוגי המשווקים שנטו להשתתף בו, ועמדה על הצורך לקבוע לו מסגרות ארגוניות ונוהליות מסודרות וברורות, כדי להגיע ליתר אפקטיביות ולשיפור סדרי הפיקוח והבקרה. משרד החקלאות, שלדעתו הצדקתו של המבצע הייתה צריכה להיות השפעתו העקיפה, לא עשה די הצורך כדי לבדוק באיזו מידה הושגה מטרה זו.

מבצע ההוזלות נמשך גם בשנות הכספים 1975 ו-1976. בשנת הכספים 1975 הסתכמו התמיכות לירקות ולפירות, שנמכרו במסגרת המבצע, בכ-13.7 מיליון ל"י בקירוב; בשנת הכספים 1976 הסתכמו התביעות שהגישו למשרד החקלאות המועצה לייצור ולשיווק של ירקות והמועצה לפירות, בכ-14.4 מיליון ל"י בקירוב.

בשנות הכספים האמורות לא חלו שיפורים משמעותיים בסדרי המינהל, הארגון והפיקוח הקשורים במבצע והוא המשיך לפעול, בדרך כלל, במתכונתו הקודמת ולשרת בעיקר את הצרכנים הרגילים לערוך את קניותיהם בחנויות לשירות עצמי בערים, הגדולות. במקרים לא מעטים העלה הפיקוח של משרד החקלאות חריגות משמעותיות מהמחירים שנקבעו.

בסוף יולי 1977 החליט המשרד לבטל את מבצע ההוזלות כיוון שגם הוא הגיע למסקנה שאין המבצע, כפי שהיה, במתכונתו משיג את מטרותיו.

מועצות ייצור ושיווק — פעולות עסקיות, כספים וחשבונות

דו"ח שנתי 26, עמ' 443

המועצה לענף החלב בישראל

עם העברת הטיפול ברכישת אבקת החלב למועצה לא קיים במועצת המנהלים דיון, שביהיר את פרטי פעולותיה של המועצה לרכישת אבקת החלב וזרכי הרכישה הרצויות. המשא ומתן על רכישת אבקת החלב ותנאי הרכישה נוהלו על-ידי מנהל המועצה בעצמו, בהתייעצות עם נציג משרד המסחר והתעשייה במועצה (סגן יו"ר).

הרכישות נעשות במכרזים סגורים בינלאומיים שהמועצה פרסמה; ההחלטות בדבר הספקים שזכו במכרזים נתקבלו על ידי ועדת המכרזים של המועצה, ואושרו על ידי מועצת המנהלים.

למימון האשראי לצורך התשלום לספקים עבור אבקת החלב קיבלה המועצה מהבנק הלוואות במטבע חוץ שהיא פרעה אותן. במטבע ישראלי. המועצה לא נהגה לבדוק את חישובי הבנק לגבי חיוב הריבית בעבור הלוואות. הבנק חייב את המועצה בשיעורים גבוהים מאלו, שנקבעו

בהסכם. בעקבות הביקורת החלה המועצה לבדוק את חישובי הריבית, ובנובמבר 1975 הגישה לבנק רשימה על הפרשי ריבית.

עד פברואר 1977 החזיר הבנק למועצה סכום כולל של 102,810 ל"י בגין הפרשי ריבית.

תמיכת הממשלה ניתנה לליטר חלב מעובד במחלבה באשר התמיכה לחלב לשתייה נמוכה מזו למוצרי חלב אחרים. משרד החקלאות והמועצה לא קבעו נורמות לכמות החלב הנדרשת לייצור כל מוצר. במצב זה שולמו תמיכות גבוהה שונה למחלבות עבור מוצרים אחרים.

לא חל שינוי במצב.

דו"חות המחלבות על השימוש בחלב משמשים למועצה בסיס לקבלת התמיכות ממשרד החקלאות ולהעברתן למחלבות. עובדי המועצה בדקו בדרך כלל את הדו"חות בדיקה חשבונית בלבד, וערכו בדיקות במחלבות בתדירות נמוכה מאוד.

החל מספטמבר 1976 מועסק במועצה עובד, שעיקר תפקידו לאמת את הנתונים, שמגישות המחלבות, על ידי ביקורים במחלבות עצמן. תדירות הביקורים של העובד במחלבות הנה נמוכה מזו הנדרשת בהוראות הנוהל של משרד החקלאות.

המאזן האחרון שהגישה המועצה עד סוף 1975 היה ל-31.3.1973. הכנת הדו"חות הכספיים לא הושלמה בשל שיבושים וחוסר מהימנות של מערכת החשבונות. החל מיולי 1974 היו קיימים פיגורים ברישום השוטף במערכת החשבוניות לאותה שנה.

המאזן האחרון של המועצה, בסוף 1977, הוא ל-31.3.1975. מאזן זה אושר על ידי מועצת המנהלים של המועצה אולם טרם אושר על ידי האסיפה הכללית שלה. המאזן ל-31.3.1976 נמצא בשלבי הכנה סופיים. החל משנת 1976 עברה המועצה למערכת חשבוניות ממוכנת והרישום השוטף מעודכן.

המועצה לייצור ולשווק של טבק גולמי

המינויים שנתן מנכ"ל המשרד, מדי שנה בשנה לשני עובדי יחידת השקילה, כפקידי בלו לענין ביצוע טעימים שבפקודת הטבק, לא פורסמו ברשומות.

ב-26 לדצמבר 1976 מינה מנכ"ל משרד החקלאות, לתקופה של שנה אחת, את מנהל המועצה לשלושת עובדיה לפקידי בלו. מינוי זה לא פורסם ברשומות.

אף כי עונת השתילה מתחילה באפריל, החלה המועצה לתת רשיונות לעונת 1975 רק ביולי, כך שלמעשה נעשה הגידול ללא רשיון, שלא כפי שנדרש בחוק.

את הרשיונות לשתילה בשנים 1976 ו-1977 הוציאה המועצה כחודש מארס של אותן שנים.

במועצה לא נמצאו פנקסי הרישום של שקילת הטבק מיבול 1974. המועצה אף לא פיקחה על הובלת הטבק ולא הוציאה היתרים לצורך זה, כנדרש בפקודה. במקום זה הוצאו היתרים על-ידי עובדים וסוכנים של חברת הסיגריות, שקנתה את הטבק. בכך הפקידה המועצה את הסמך כויות לא בידי אלה שהחוק קבע לצורך זה, אלא בידי בעלי עניין.

המועצה קיבלה לידיה את כל הסמכויות שמעניק החוק, והמועצה פועלת בהתאם להוראות הפקודה.

החל משנת 1974 לא הייבה המועצה בספריה את הגורמים המשתתפים במימון תקציבה בסכר מים, שהם היו חייבים לה בהתאם להחלטותיה. במצב זה לא הייתה אפשרות לעמוד, על פי ספרי המועצה, על היקף החובות והחייבים.

עם שקילת הטבק ובתשלום תמורה למגדלים, באמצעות המועצה, היא מחייבת את הגורמים המשתתפים במימון תקציבה, בחלקם במימון. חובות בית החרושת לייצור סיגריות, שהצטברו מהשנים 1975 ו-1976 ושהגיעו לכ-400 אלף לירות נפרעו.

המועצה דרשה וקיבלה שטרות ממגדלים תמורת האשראי המכוון לגידול טבק, שניתן להם באמצעותה; בשטרות לא צוין תאריך מועד פרעונם, לפקודת מי ניתנו, והסכום שעל המגדל להחזיר. כמועצה לא נמצא רישום מרוכז של השטרות לצורך מעקב אחר החזרתם למגדלים בבוא העת.

השטרות נערכים כעת כדין, והם מופקדים בבנקים. בספרי המועצה קיים רישום של השטרות שנתקבלו מהבנק והוחזרו על ידה למגדלים לאחר פרעון החוב, אולם לא נמצאו אישורים מהמגדלים על קבלת השטרות מהמועצה לאחר שהוחזרו לה על ידי הבנק.

המועצה מחזיקה חשבונות עו"ש בשני בנקים; היא לא נהגה לערוך התאמת חשבונות עם הבנקים לעתים קרובות.

בעקבות ביקורת המעקב ערכה המועצה התאמת חשבונות הבנקים, עד נובמבר 1977.

המועצה לייצור ולשיווק של זיתים

תנועת הכספים בגין הפיצויים לנפגעי הוצרת שהיתה בשנת 1973 לא שולבה במערכת החשבונות של המועצה. עד אמצע אוקטובר 1975 לא ערכה המועצה התאמת בנק לחשבון מיוחד זה.

לקראת סוף שנת הכספים 1975 שולבה תנועת הכספים האמורה במערכת החשבונות של המועצה. נערכה התאמת בנק והעודף בסך 50,474 ל"י שנשאר בידי המועצה, הוחזר ביוני 1976 למשרד החקלאות.

על פי החלטות הוועד הפועל של המועצה נוכח מהפיצויים 5 ל"י לכל דונם: 2 ל"י לכיסוי הוצאות המועצה ו-3 ל"י כפרמיה לקרן לביטוח נזקי טבע בחקלאות בע"מ, שבדעת המועצה היה לבטח בה את הענף. עד תחילת 1976 לא סיכמה המועצה דיוניה בנושא זה עם הנהלת הקרן, והסכום, שיועד למטרה זו, נמצא בידי משרד החקלאות.

מאחר שהקרן לא הסכימה לבטח את ענף הזיתים החליטה המועצה, בדצמבר 1977, על דעת משרד האוצר, כי סכום של 180,000 ל"י שהצטבר מהניכויים הנ"ל ישמש לתשלום פיצויי בצורת בעונת 1977/78.

לא היה רישום מסודר במועצה על מלאי פנקסי תעודות המשלוח.

המועצה הנהיגה רישום על תנועת תעודות המשלוח.

הועלו מקרים רבים, שבתעודות המשלוח חסרו פרטים חשובים, בעיקר משקל הזיתים. נרשמה רק כמות כלי הקיבול, ומאחר שהזיתים הובלו בארגזים, בסלים, ובכלי אריזה שונים ובמשקל שאיננו אחיד, לא היתה אפשרות לעמוד על משקל תכולת הזיתים שבהם כדי לחייב את המגדל בהיטל.

לא חל שינוי במצב.

גובה הפקדון שהמועצה קיבלה בעת מסירת פנקסי תעודות המשלוח, נקבע ל-500 ל"י לכל פנקס. השיקים לא נרשמו במערכת החשבונות של המועצה, והם הוחזקו בידי מזכירת המועצה.

המועצה הנהיגה הסדרים לפיהם ניתנות קבלות למפקידים והשיקים נרשמים במערכת החשבונות של המועצה; הם מופקדים בבנק ומוחזרים לחותמיהם לאחר מילוי חובותיהם כלפי המועצה.

חשבון ההכנסות מהיטלים הראה את ההכנסות, שנתקבלו בפועל. המועצה לא חייבה באופן שוטף את מקבלי הזיתים עבור ההיטלים המגיעים לה, מה שמנע קביעה עדכנית של חובות המפעלים והסוכנים.

החובות מהיטלים המגיעים למועצה משיווק הזיתים צומצמו, לאחר שהמועצה הנהיגה הסדר לפיו היא מעריכה את כמות הזיתים שתשווק, ובהתאם לכך מחייבת את מקבלי הזיתים; היא מקבלת מכל סוכן מפרעה על חשבון ההיטלים שיגיעו לה מהשיווק.

זיתים המובלים ללא תעודות משלוח, מוחרמים על-ידי הפקחים ומופנים למשווקים לשם מכירתם. התמורה מועברת לאחר מכן למועצה לצורך תשלום למגדל שממנו הוחרמו. הועלו מקרים, שהמועצה לא קיבלה את תמורת הזיתים חודשים רבים לאחר שהוחרמו ואף לא היה ידוע לה, על-ידי מי נמכרו ומה הסכום שנתקבל בעבורם.

המועצה פנתה למועצה לייצור ולשיווק של ירקות, המפעילה את שירות הפיקוח בדרכים והמטפלת בהחרמות הזיתים והפנייתם למכירה, לזרזו התהליך של העברת התמורה, למועצת הזיתים.

המועצה לייצור ולשיווק של בקר וצאן לבשר

המועצה לא הקפידה שסוחרי הבקר, שהפקידו בידיה ערבות בנקאית, ישלמו את מלוא התמורה שהגיעה מהם, לאחר קבלת הבקר בעקבות כל מכרז. נמצאו מקרים, שיתרות חובה בחשבונות הסוחרים היו גבוהות מסכים הערבות הבנקאית.

בבדיקה מסורגת נמצאו מספר מקרים שבהם הערבויות של סוחרים לא כיסו, בימים מסויימים, את חובם למועצה.

המועצה גובה עבור הממשלה אגרת שחיטה על פי צו של שר החקלאות. הגבייה נעשית באמצעות הרשויות המקומיות או גובים פרטיים. המועצה ניהלה רישום של ניפוק פנקסי הקבלות, אך לא עקבה אחר החזרת הפנקסים לאחר השימוש בהם. היא אף לא עשתה די הצורך למען גבייה במועד.

המועצה עוקבת באורח שוטף, אחרי החזרת פנקסי הקבלות, לאחר השימוש בהם, על ידי בתי המטבחים. חובות הרשויות המקומיות למועצה הצטמצמו במידה ניכרת, לאחר שנעשו צעדים מטעמה כדי לייצל את הגבייה.

על פי הסכם מאפריל 1969 בין משרד החקלאות לבין המועצה הוטל על המועצה לבדוק את פרטי התביעות של בתי המטבחים, על-ידי השוואתן לרישומים בפנקסיהם. עוד נקבע בהסכם, כי רואה החשבון של המועצה יערוך בדיקות אלה. בפועל לא עשתה המועצה את הבדיקות, והתשלומים נעשו על פי הדו"חות של בתי המטבחים בלבד.

במחצית 1976 ערכה המועצה בשני בתי המטבחים הקואופרטיביים בדיקה מדגמית בה הושוו התביעות של בתי המטבחים לרישומים בספריהם. בספטמבר 1977 נערכה בדיקה נוספת בנדון, שבה השתתף גם עובד משרד החקלאות.

המועצה נהגה להפקיד את כספיה החופשיים בבנק כפקדון לזמן קצוב, לתקופה של 6 חודשים והמתחדש מפעם לפעם. התשואה שהמועצה מקבלת קטנה מהשקעת הכסף בניירות ערך ממשלתיים צמודים. הביקורת עמדה על הצורך שמועצת המנהלים תקבל החלטה על זרכי השקעת הסכומים החופשיים של המועצה.

מליאת המועצה החליטה להמשיך ולהפקיד את כספיה החופשיים בפקדון לזמן קצוב.

בנובמבר 1977 הסתכם הפקדון בסך 2,435,000 ל"י. הריבית שקיבלה המועצה היא בשיעור של 22%, אותו אחוז ריבית שהיא משלמת לבנק עבור משיכות היתר שלה.

*

במועצות הנ"ל שכוח האדם בהן מצומצם, נדרשים במיוחד הדרכה, פיקוח ומעורבות בהיקף רחב יותר מצד משרד החקלאות כדי להבטיח סדירות ותקינות פעולה בתחומים, שנמסרו לסמכותן.

בינואר 1978 הודיע משרד החקלאות למשרד מבקר המדינה, שבמועצות הנ"ל מועסקים מבקרי פנים. המשרד החליט שהם יונחו על ידו והוא יעקוב אחר תיקון הליקויים, דבר העשוי לשפר את המצב הניהולי והעסקי של המועצות.